

Hồi còn nhỏ xíu, cách đây hơn nửa thế kỉ, tôi thường gặp ác mộng. Ác mộng có bao giờ quên được. Ác mộng lần nào cũng giống nhau. Bắt đầu hiện lên là một khuôn mặt, khuôn mặt méo mó, nhãn nhúm gào thét không thành tiếng, khuôn mặt trơ trụi tóc cũng chẳng lông mày. Đúng hơn là một cái sọ. Cái sọ phủ lớp da nhãn nheo đầy sẹo khắp xương gò má. Đó là khuôn mặt của ông tôi. Ông nhìn tôi chăm chăm, miệng không còn la hét. Và khuôn mặt luôn rùng rục cháy, những lưỡi lửa liếm quanh tai và miệng ông.

Tôi nhớ mình luôn cố ép bản thân tỉnh giấc, để không phải trải qua nốt phần còn lại của cơn ác mộng. Nhưng tôi biết dù có cố vùng dậy đến đâu, phần còn lại của cơn ác mộng vẫn mãi miết bám lấy tôi. Nó không buông tha tôi, không để tôi thức dậy cho tới khi toàn bộ câu chuyện kinh hoàng chấm dứt.

Tôi thấy một con tàu lớn bốc cháy trên biển. Những người bèn lửa đang nhảy xuống biển khi con tàu chìm dần. Họ bơi trong vùng nước bị nung nóng và sôi sục xung quanh. Tôi thấy ông đang bơi tới một chiếc thuyền cứu hộ. Nhưng nó đã chạt cứng thủy thủ, không còn chỗ cho ông. Ông van nài họ cho ông lên cùng, nhưng họ từ chối thẳng thừng. Đằng sau ông, mũi tàu đã trôi lên khỏi mặt biển, và cả con tàu rên rỉ như một con thú bị thương đang hấp hối. Rồi con tàu chìm xuống, trượt chậm chậm dưới những con sóng, thở hắt ra những luồng hơi nước lớn vào thời khắc

